

ДѢЙСТВІЕ ПЕТО.

Проста селска кѣща — стая. На дѣсно постланъ одаръ; до него проска маса съ два три прости столове. На лѣво врата.

ЯВЛЕНІЕ ПЪРВО.

(При вдиганіе завѣсата Анка сѣди омислена при масата. Слѣдъ малко става изедигжѣ).

Ахъ, боже! дѣ да идѣ? какво да правѣж?... азъ злочестна! Съвѣстѣта ми — ахъ! люто ма мѣчи! — Глупава, Безумна азъ! оставихъ са да ма прилѣсти, да ма измами!... О той нѣмалъ ни вѣра, ни Бога, ни милость: пресили волята ми, пресили съвѣстѣта ми; нападнахъ на честѣта ми, озлочести ма! — О той билъ варваринъ, билъ тиранинъ! — Ахъ тате, тате! думитѣ ти били прави, били святи! а азъ... азъ несвѣстна не щяхъ да ги слушамъ! — Ахъ, мане колко сме били глупави да са оставяхме по лѣстителнитѣ думи на единъ престоренъ врагъ! дѣ си сега да видишь голотата на нашата глупость! — Ахъ, брате!... дѣ си сега да видишь сестра си озлочестена въ рѣцѣтъ на твоя цивилизованъ пріятель! — Марійка, добрата ми другарка имала е право, като ми казваше да не са оставямъ въ рѣцѣтъ на единъ който не е отъ рода ми. Азъ ѝ презирахъ думитѣ и не щяхъ да ги слушамъ! — Презирахме българскитѣ обичаи, презирахме Българетѣ, убожявахме престоренія Маргаридя, въ лицето на когото гледахме сичката цивилизація. О тѣжи пуста цивилизація! ето до какъвъ срамотенъ редъ ма докара!...

ЯВЛЕНІЕ II

Анка, Една селенка.

Селенката. Же ли ѣдешъ? Ефендето зарѣчѣ да ти донесѣ млѣко варено.

Анка. Ахъ, леліо! по-добръ ми донеси отрова, кога не щете нито вѣй да ми сторите едно добро.

Селенката. Не ни трѣба намъ. Да си намѣримъ белата. Тѣй ли?

Анка. Каква бела?... Ще сторите хаберъ на майка ми. Не е далечъ, за вчасъ ще са впусти нѣкой отъ васъ до града. Той нито ще догаде. — Сторѣте ми, леліо туй, добро, молижъ.